

EL POBLE CATALÀ

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DUC DE LA VICTORIA, 10 PRAL. TELEFON 4255

ANY XIV : : NÚMERO

4412

BARCELONA, DIVENDRES, 22 DE JUNY DE 1917

UN NÚMERO 5 CENTIMS

IMPREMTA I ESTEREOTIPIA
CARRER EST, 18 TELEFON 2298

Els aixarops i horxates de la antiga i acreditada casa ESPLUGAS

Per la qualitat i bon preu competeix amb totes les marques conegudes

FABRICA I DESPATX: Creu Cuberta, 32 (PROFES AGENES)

GRANS MAGATZEMS

EL SIGLO

Del 18 al 30 de juny

Exposició

i venda de

ARTICLES PER A REGAL

Variedissims assortits venguts a

Preus excepcionals

Fins a fi de mes

Important rebalxa

sobre les premses confeccionades en existència

25 per 100 en Vestits per a senyora i nena.

20 per 100 en Bruses, Faldilles, Refajos, Bates, Abrics, Berrets per a senyora i nena i Formes per a berret.

15 per 100 en Corbates per a senyora.

10 per 100 en Berrets per a nen.

A propòsit d'EL CLAM ROIG

Poesies de guerra d'En CARLES GRANDÓ

En Carles Grandó, l'incansable escriptor català de la comarca rossellonesa, acaba de donar un nou llibre a l'estampa, a la benemèrita Estampa Catalana d'En Josep Cornet, de la qual parlarem largament un altre dia.

Crec que he sigut un dels primers catalans, dels del Pirineu encà, que han animat al jove poeta perpinyanès a prosseguir en sa patriòtica tasca. Com fou que vaig conèixer? Es per a mi un agradable recort, el de la nostra coneixença.

Ho recordo com si fos avui, malgrat fer bonhivern i dotzena d'anys que això succeeix. Viadava jo per la línia del «Midi» de la veïna República francesa (car ara també tenim la portuguesa) quan, a l'aturar-se el tren a l'estació de Narbonne, pujà al vagó i s'assegué enfront meu un «monsieur» que'm saludà amb gran afabilitat.

Partí el tren en direcció a Perpinyà; canviarem alguna paraula sobre coses indiferents propies del viatge, i a l'arribar a Salces, instintivament vaig exclamar:

—Ja som en terra catalana, veritat?

—Oh, sí, i vos, pol que's veu, deuven ésser català d'Espanya?

—Com? Català de Catalunya; no hi ha altres catalans que's de Catalunya, que jo sé.

—Bé, sí, però és que nosaltres també som catalans i som de Perpinyà, i Perpinyà és de la França.

—Però, Perpinyà és una ciutat catalana i catalans són els seus habitants, vulguen o no vulguen.

—Ja ho veig—va replicar-me donant-se per vençut qualsevol de mal grat—Vos sou català com el meu minyó que tant li agrada escriure en català.

—Com? Vos teniu un fill que escriu en català?

—Sí, i que també té uns lídres com les vostres.

—Doncs en arribant a Perpinyà tindrà la satisfacció de saludar-lo.

Aquell era el pare d'En Carles Grandó que venia com jo de l'interior de França menat per sos afers, i ja arribats a Perpinyà, on vaig demorar bastant de temps, vaig tenir l'agradable ocasió de conèixer al novell poeta, autor avui de «El Clam Roig», que aleshores no sospitava haver d'escriure mai.

La França estava tranquil·la i Perpinyà es divertia alegre i confiada. Una colla de joves mig afrancesats, entre ells En Carles Grandó, publicaven una revista quinzenal titulada «Rialles», una revista molt ben presentada i plena d'intencionades caricatures que honrava l'estampa de Perpinyà i l'humor de la seva joventut. La revista, no obstant son títol, era bilingüe, i les llegendes del peu de les caricatures, estaven en català i en francès. Heu-aquí una curiosa fassa del renaiement per la qual nosaltres mai havem passat.

En Grandó feu en aquesta revista ses primeres armes com a escriptor català, i a més d'això, la seva activitat el portava a escriure graciosos monòlegs catalans que li mateix recitava per les societats en les vetlles literàries i fins en les reunions familiars, fent com sol dir-se, les delícies de la conxorroncia. Així, el jove poeta, aprofitat de bonhora, recordava pràcticament als perpinyanesos que la llengua catalana, la llengua del poble, la llengua perpinyanesa, era també una llengua literària, com la francesa, i si altres personalitats, més doctes de Perpinyà en la revista i el llibre honraven també a la nostra llengua, ell feia una feina potser més pràctica, portant-la al si del poble, que bastant oblidada i menyspreada la té, per desgracia.

D'aquí vingué la publicació de «Amos i doméstics», «Aqueixa mainada» i altres me-

nòlegs rossellonesos que l'acrediten de escriptor popular.

Sens que per això descuidés el cultiu de la llengua francesa, que tant encisa als joves catalans rossellonesos i fins als qui vivim fora del seu domini oficial, publicà poc després un tomo d'aixarops i horxates, titolat «Flours de vie», molt ben rimades i sentides, en les quals s'hi nota quelcom, com a jove que era son autor, l'influència de l'Alfred de Musset.

En Musset exercí encara una influència intensíssima en tots els poetes de França, i ens sembla millor aquesta influència que l'exercida per altres poetes més moderns, menys humans i més decadents. Així és que En Grandó, com a francès, sabia escollir els bons mestres.

Fruit d'aquesta doble personalitat de francès i català, o, millor dit, de català francès, és una obra que judicuem la de més positiu valor de totes les que ha escrit, per més que sembli una matèria pueril lo que s'hi tracta. És, aquesta obra, l'estudi popular titulat «Les Cris de la Rue», així és, els crits del carrer, i en el qual viu tota la vida popular i passatgers dels carrers de Perpinyà. En Grandó ha recollit en son curiós estudi tots els crits amb els quals anuenen la llur mercaderia cent artistes ambulants, com són els calderers, els llaners, els adobe-parcels, els esmolets, els marxants d'estofes, els venedors d'herbes medicinals, els gorrists, etc., a més dels de les venedores de les places i cantonades, hortelans, puntaires, pescadores, drapaires o pellerots, vells-sabats o pegots, etc., etc., formant una societat o món de gent pintoresca i abigarrada, vehins o forasters, permanents o passavolants, que constitueixen la part més pintoresca i potser la més interessant de les petites ciutats, i creguem que Perpinyà és rica en aquesta mena de població.

Ademés, En Grandó, ha tingut l'acert i bon gust d'illustrar aquests reculls curiosíssims posant junt amb els crits la música o nota amb la qual és estonant pels qui els donen, lo qual augmenta notablement llur valor folk-lòric.

Una altra de les més notables obres d'En Carles Grandó és la que encara el públic no coneix i que darrerament li ha estat premiada per l'Institut d'Estudis Catalans, o sia un estudi, fet en francès, titulat «Les sons-dialecte catalan de Perpignan et de la plaine du Roussillon». Creiem que amb aquest treball l'amor Grandó haurà prestat un gran servei a la nostra filologia i quan se publicui influirà molt en el respectiu coneixement de les variacions de la nostra llengua, entre els catalans de l'una banda i altra de les Alberes, no de les Corbères, com solen dir equivocadament alguns catalans.

La darrera obra publicada pel nostre amic és un tomet de poesies o poemes de guerra titolat «El Clam Roig», el qual, com a versificació, marca un progrés notable sobre les seves altres composicions poètiques. Aquestes, sense deixar d'ésser rosselloneses, resulten més catalanes per l'afinonía del metre i per la concisió i precisió dels conceptes, que són forts, clars i valents, resultant un català notablement enriquit per l'habundància de termes propis d'aquella enconada, de sabor ben popular.

Mes, com a composicions poètiques, com a obres d'art i de moral, la seva lectura ens violenta un pò, i trobem que sovint la força de la passió treu a l'autor del camí de la bona creació. L'autor ens fa assistir a una acció massa personal, ens pinta una guerra massa crua, massa d'homes, de feres s'is vol, i tot això ens destrueix l'idealitat del dolor, el concepte social i humà de la lluita. És, diem, autor i actor a la vegada, s'ens apareix més com a francès que com a home. En poemes, que és obra de Deus, l'escriptor deu posar per sobre dels homes; no deu confondre's amb ells, i deu descriure la lluita com un Homer descrigué les guerres de Troia; per això és poeta. Per malaurat ja hi ha els homes.

Una de les composicions en la qual ha encertat esplèndidament la seva alta missió de poeta, és aquesta dedicada al seu fillot, que volem fer conèixer a nostres lectors, perquè la meditin i la saboregin, que val la pena.

Somriu, fill, somriu;
tu no sabs que's passa,
i quan compondràs
ja no trobaràs
tant de dolç a casa,
tant de dolç per França,
tant de dolç pel món...
Tu no sabs que's passa,
somriu, fill, somriu!

Somriu, fill, somriu;
esposes i mares
ja prou han plorat
llàgrimes amargues
llàgrimes de sang
sols clots dels sants martres
de la llibertat;
ja prou han plorat
esposes i mares!

Somriu, fill, somriu;
quan vindrà l'aurora
mil cops benedida
dels dies de pau,
plorarem nosaltres
per els germans nostres,
sagrades víctimes
que no tornaran,
plorarem nosaltres...

Mes tu, fill, somriu!
De la sang vessada
brotarà el forment
de la redempció:
justícia i amor,

los patrios germanes;
i una nova estela
al cel s'encendrà.

Somriu, fill, somriu
a l'estel de gloria,
a l'estel d'amor.

Aquesta és la veu del veritable poeta, i En Carles Grandó, qui té dos germans a la guerra i és poeta, i sent tot el dolor de l'immenso sacrifici, ha sabut deixar en aquesta composició un sospir d'aquella que l'Alfred de Musset deia que eren immortals, perquè són tan eternals com el dolor humà.

L'obra rossellonesa, en un bell acte de germanor, ha sigut apadrinada per l'eminent poeta barceloní Apol·les Mestres, lo qual li presta un doble interès i un nou encís.

JOSEP ALADERN

Enterrament del Dr. Martí i Julià

L'acte de l'enterrament del doctor Martí i Julià fou ahir a la tarda una de les més valioses manifestacions de dol que s'han donat en la nostra ciutat, com a natural conseqüència de les altes relacions del finat i les moltes simpaties i admiracions amb que compta.

La caixa mortuòria fou coberta amb la bandera catalana i per voluntat expressa del finat no hi havia cap corona.

La Junta Permanent de l'Unió Catalana, reunida el dia abans, acordà costejar l'acte d'enterrament com a just homenatge a la seva memòria, però no pogué realitzar el seu acord per volguer, la família, respectar les disposicions donades en vida pel doctor Martí i Julià.

Presidí el dol, el germà del finat don Aníbal Martí, el diputat provincial senyor Sansalvador en representació del president de la Mancomunitat senyor Prat de la Riba, l'alcalde senyor Rius; el diputat provincial senyor Bartrina i l'actual President de la Unió Catalana Dr. Soler i Pla.

Seguia una lluitíssima comitiva, en la qual hi vegerem els regidors nacionalistes republicans don E. Vila Marjés i don Pere Balanà, el president de la Lliga Regionalista senyor Abadell, els senyors Albert Rusinó, P. Rahola, Riera, president de la Diputació de Girona; Eugeni d'Ors, Massó i Torrens, Guipera, Surinach, Morató, Francesc Matheu, Ignasi Iglesias, Guberna, Farnés, Pous i Pagès, Carner, Rocaberti, Moliné i Brasses, Villanova, Arderiu, Folguera i Durán, president de l'Associació protectora de l'Ensenyança Catalana; Utrillo, Suñol, Marqués, Culi i Verdagué, Priu, Puig i Sais, Puig Estapé, F. Magriñà, Rovira Virgili, Ignasi Folch i Torres, Puig Esteve, J. Llorens, Colomer, Fontà, O. Martí, F. Barceló, Mon i Barrós, Brossa, Hurtado, Omar, Massot, Serinyà, Narcís Oller, Joan Permanyer, Riera Bartrán, López, Fàbregas, Recasens, Maseras, Bonalleras, Peris, Baró d'Albi, Casas Briz, Ribé, Castellet, Tintoré, Lluís Via, Martí Matons, Sala Sitjà, Negre, Puig Piqué, Roig i Pruna, C. Giralt, Pere B. Tarragó, Josep Gausachs, Ricard Rovira, Tort, Peig, Francesc i Gomis i molts altres. Veient-se hi també representacions de la majoria de les entitats catalanistes de Barcelona, Girona, Sabadell i d'altres ciutats i pobles.

El dol es despedí al carrer de Roger de Llúria, cantonada al carrer de les Corts, durant molta estona.

Gran nombre d'assistents acompanyaren el cadàver al cementiri, on se han rebut interinament les mortals despulles.

Descansi en pau!

LA POLITICA

QUÈ pensa, què és proposa fer la Monarquia davant de l'imminent perill que ha de veure com se congria en la atmòsfera carregada a punt d'explotar?

Talment es diria que no té noció de les circumstancies que l'envolten i l'amencen o que aquestes en realitat no existeixen.

Per què és evident que els clams i les propagandes de les esquerres troben ressò en el malestar i la protesta del país, i que mentrestant les oligarquies imperants ni sembla que se'n adonuin, ni fan res que respongui al menys al natural esperit de defensa.

En les observacions de detall tant fonament interessants que aquestes dies volem anar consignant, és aquesta una altra de les que poden tenir més profunda significació.

Quan unes institucions i aduix unes camarilles estan com estan aquestes a

les portes de la mort i es prenen les coses de la manera que aquestes se les prenen, hi ha perfecte dret a suposar que és que ja no els queda ni el més petit element de defensa.

Tot sembla venir a comprovar-ho, per altra part, ja que de poc hem tingut ocasió de veure demostracions de fredor o d'indiferència per part dels elements aristocràtics de la Cort i algunes coses més importants per part d'altres.

Serà que s'han acabat els favors i els usos de privilegi amb que aquestes classes es trobaven ben prop de les altes esferes de l'Estat?

No per cert. Aquesta mena de corrupcions persisteix avui com sempre. El que hi ha és que dintre d'unes relacions d'aquesta mena, els odís i les enveges es produeixen amb violències que són impossibles dintre dels règims de estricta justícia. El repartiment del fruit d'un treball honrat es pot fer sempre amb tota tranquil·litat, però la distribució del botí entre fascinosos s'acaba sempre a punyalades.

Les discordies dels liberals

Van sortir a la llum pública les discordies que minen els pensaments dels principals homes del partit liberal. Es dona ja com a segura una ruptura entre En García Prieto, Villanueva i l'Alba amb el comte de Romanones.

L'actitut en que aquest s'ha col·locat des de que va abandonar el poder, sembla que ha molestat molt el rei.

Entre En Romanones i l'Alba es va veure la disparitat de criteris des del moment que'l segon va acceptar la cartera d'Hisenda en el Govern García Prieto. Els dos personatges quan formaven part del Govern no anaven pas gaire en armonia i be pot dir-se que sempre havia de transigir el comte davant dels desitjos de l'Alba. Aquest detall dona a comprendre l'ascendent que l'Alba tenia amb el rei, ja que aquest li otorgava sempre la confiança. L'etapa de governament d'En Romanones i l'Alba fou una acció de poder dels dos. El comte era president per què continuava amb el títol de cap del partit, però en canvi, de fet, l'Alba era el cap parlamentari i es pot dir que la política governamental la portava ell.

Aquesta fetura en figurar com a cap del partit liberal, sembla que deuria tenir com a conseqüència el que unes vegades trencades les relacions amb el comte, l'Alba es presentés com a cap de grup dels seus partidaris. Però els grups dels partits turnants espanyols, el liberal i conservador d'istita, estan formats per tantes capelles que no es pot fer subítament el que un desitja. Si l'Alba accepta doncs, com se diu, la qüestió d'En García Prieto i l'ajuda d'En Villanueva és per què cal primerament desfer en força romanonista, treient-li l'apoi oficial. Un cop els liberals d'En García Prieto tornin a ésser cridats per a governar, procuraran fer-se una majoria i més que ningú l'Alba i un cop aquest es cregui superior als demés en número de diputats adictes, allavors donarà la batalla als seus companys i aquests no tindran altra remei que acatar la seva qüestió per què no podran tenir l'arrogancia d'En Romanones, que malgrat el que's vegi postergat pel rei, es creu fort pensant amb el número de diputats que'l segueixen.

Però és precis que'l comte no es faci il·lusions. Té que pensar que succeirà amb ell el mateix que va succeir a En Maura. Des del moment que'l rei li posa el veto per a governar, no tindrà el favor oficial sinó que aquest anirà contra ell i els diputats que avui li són adictes, davant la pèrdua de l'acta, es posaran del costat del triunvirat García Prieto, Alba i Villanueva, perquè veuran en ells els encarregats de repartir la sopa ministerial.

Hem explicat la manera com l'Alba se erigirà cap del partit liberal tornant, perquè no veiem altra possibilitat en fer-ho i perquè d'altra manera no s'explicaria l'aliança amb En García Prieto i En Villanueva.

Encara que sembli un cas impossible, el creiem molt possible dins del programa forjat entre En García Prieto, Alba i Villanueva. A aquestes els interessa solament l'us—de—fruit, del poder per a satisfer els seus capricis i les seves vanitats. Però realment ho comprendriem de tots menys de l'Alba. Parquè l'home que's presentava com el liberador de la hisenda espanyola, se suma amb homes de capitalitat renovadora i abandona per la vanitat del Govern els seus projectes que deia eren nascuts d'una llarga preparació?

Potser hi hagi en l'ànim de l'Alba,

deixar en suspens les seves reformes projectades fins al moment oportú en que pugui imposar la seva voluntat. Però qui assegura l'èxit de la seva empresa? Serà a temps a realitzar el seu somni?

Si com tot ho fa preveure En Romanones es va postergat com En Maura, pel rei, quina aptitud adoptarà? És innegable que'l comte s'ha creat una simpatia, sinó sincera al menys momentània, de part dels partits d'esquerres amb motiu de les seves declaracions francòfiles i per l'actitut observada amb la qüestió militar. Aquestes declaracions han donat a conèixer clarament el que pensa el comte de semblants assumptes.

En canvi: Què han dit l'Alba, En García Prieto i En Villanueva? Els dos primers si quelcom han dit amb molta vaguetat i el deurer s'ha manifestat francament frascófil. Això en quan a la guerra. I de la qüestió militar? Diuen que'ls esmentats senyors publicaran aviat un manifest. Veurem si amb ell expliquen clarament el seu criteri sobre les mentades qüestions o es limiten a dir que seran ells els encarregats de governar de manera inepte el país.

Què pensin que la opinió es decantarà per aquell qui amb més claretat s'expressi i pot ben passar que'l triunvirat liberal que s'oposa a En Romanones abtingui adhesions d'aspirants a diputats, però en canvi el poble se li girà en contrà.

S'ha murmurat aquests dies que En Romanones havia entrat en aveniment amb els partits d'esquerra per a realitzar una intensa campanya renovadora.

Tant-de-bé que aquesta tingués lloc i fós potentia per a imposar a Espanya el règim que li portoca per a la seva prosperitat.

Nova Junta

En la darrera reunió general extraorlinaria que celebrà la Joventut Nacionalista de l'Ateneu Obrer Català de Sant Martí s'elegí per aclamació la nova Junta que ha de regir durant el present any, quedant constituïda de la següent manera:

President: En Lluís J. v. Nonell; vis-president primer: En Joan Bayes; vis-president segon: En Josep Camps Pascual; secretari: En Antoni Bonbons Pra; vis-secretari: En Cast Boada; caixer: En Josep Camps Nicolau.

Els soldats també demanen

Les classes de tropa de l'arma d'Infanteria de Madrid, han redactat un document en el que formulen encara que vedadament les seves aspiracions inspirades en el sentit de modernitat que caracteritza els exèrcits d'avui.

Els soldats espanyols es regeixen per un reglament fet per Carles III i que per tant resulta forçosament anticuat per a l'època actual. Dit reglament està ple d'obligacions que no porten a cap altre fi que'l d'una gran molestia per als soldats.

Han estat molt oportuns, doncs, aquests soldats al formular aquestes peticions de reforma del reglament per a que ells són molt necessaries per a establir una disciplina basada en els nostres dies i no amb reverències ridícules i que no porten més finalitat que la de crear un antagonisme entre'ls que'ls les classes de tropa.

Els oficials que han conseguit la vigència del reglament de les Juntes de defensa, deixaran abandonats els lleugers anells dels soldats? Els podran fer-ho, però que sapiguem també que laboraran per la seva ruïna, ja que un dia o altre haurà d'acabar-se aquest estat de coses que'ls mateixos soldats qualifiquen d'indecencies.

Cal tenir en compte el prec dels soldats. Ells ve fet de manera molt correcte i per això i per la justícia que tenen en fer-ho, mereixen la deguda atenció. Convé tenir present que si bé sense oficials no hi ha exèrcit, aquests oficials poden sortir dels mateixos soldats que un dia es revolucionin contra de la tirania imperant en els nostres dies.

Anats i vinents

Anit, en l'express, marxà a Madrid el diputat a Corts don Gustau Peyra.

ECOS

J a s'ha donat a conèixer el programa de la primera sessió de ballets russos que tindrà lloc demà dissabte al Liceu. El programa d'aquesta primera vetllada d'art és triadíssim i ha despertat un gran interès. Integren el programa «Les Sílpiques», amb música de Chopin; és una transcripció de la dansa de les armonies suavisssimes del compost «Scheherazade», un dels ballets

FOX

Revista comercial hispano - americana y de exportación

- PROGRESO

es la Revista más conveniente para hacer una propaganda eficaz, verídica y de gran extensión. Aparte del servicio de suscripción, anunciantes, etc., se fomenta gratuitamente la mayor difusión de la propaganda de casas, instituciones, etc., en todas las Cámaras de Comercio, Bolsas, Círculos marítimos, Asociaciones Industriales, Ateneos, Bibliotecas, Sociedades económicas y Amigos del País, Representantes de España acreditados en el Extranjero, Vapores Transatlánticos, etc., etc.—Redacción y Administración, Calle de Atocha, 10. Duque de la Victoria, 10 pral. BARCELONA

Barcelona al mes 1'00 ptes.
Espanya trimestre 4'50 ptes.
Estranger. . . . 9'00 ptes.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
 Duc de la Victòria, 10 - Telèfon 4258

IMPREMTA I ESTEREOTIPIA
 Carrer de l'Est, 16 - - Telèfon 2298

Don _____
de _____ carrer _____ núm. _____
se suscriu per un trimestre començant el dia _____ de _____ de 1917

FIRMA

NOTA: Per a suscriure's enviar el present butlletí a l'Administració de EL POBLE: CATALA, Duc de la Victoria, 10 pral. acompanyant l'import de la subscripció en lliurança de facil cobrament.

Agenda de Bufete
CONTIENE
Diario en blanco
para anotaciones de
ingresos y gastos,
con importantes da-
tos, muy necesarios
en oficinas de Banca,
Comercio, particu-
lares, etc.

**Cuatro ediciones
económicas.**
Madrid: 1.10, 1.65,
2.20 y 3.25 pesetas.
Provincias, 0.50 más.

**Cuatro ediciones
completas.**
Madrid: 2.25, 2.75,
3.25 y 4.40 pesetas.
Provincias, 0.50 más.

MEMORANDUM
DE LA
Cuenta diaria
CONTIENE
Secciones especiales para anotar visitas; cosas útiles; gastos; los ingresos diarios y cuanto se necesita para llevar ordenados y sin temor a que se olviden los múltiples asuntos en que desarrolla la vida moderna.

PRECIOS
Madrid: 2,75 y 3,25 pesetas.
Provincias, 0,50 más

Agenda Culinaria
LIBRO DE LA COMPA
que contiene 365 recetas
y más de 700 recetas
Explicación de los g
os en los menús diarios
Agenda para anotar al
los gastos de cocina.

PRECIOS
En Madrid, 2,10 ptas
En Provincias, 0,50 mi

CARNET
O AGENDA PERPET
de bolsillo
PARA ANOTACIONES
PRECIOS
Una pta. en tola y 1,50
pta., sortas doradas

Agenda de Bolsillo
PARA
uso de Particulares.

Precioso libro de notas, dividido por días, con interesantes datos sobre Correos, Telégrafos, Teléfonos, tranvías, carruajes, etc.

Encuadernado en tela, con bolsillo interior y porta-lápiz.

— PRECIOS —
EN MADRID

De dos días en plana. . . .	1,50 pts.
Con cartera plana. . . .	3,00 »
De un día en plana. . . .	2,00 »
Con cartera piel. . . .	3,50 »
Provincias, 0,50 más	

AGENDA
médico-quirúrgica
de bolsillo
Memorándum terapéu-
tico, formulario topo-
gráfico y diario de visita.

CONTIENE
Diario en blanco para las
observaciones particulares.
Flechas para los trazados del
pulso y temperatura.—Me-
morándum de terapéutica
médico-quirúrgica y obstet-
rica.—Formulario de Ven-
tas y contraventas.—Se-
ñales útiles a médicos, farma-
céuticos y veterinarios, etc.

PRECIOS
Cada 2,50 pts
Dca. 3,00
piel. 3,00
Provincias 0,50 más

SANROMA
Els més salida
i lleugera

Telèfon 14-11
Balmes 62
BARCELONA

15 pesetas en toda España, **franco de portes**
OFICINAS: Consejo de Giant, 240 - BARCELONA

No puede prescindir de este interesante libro nadie que quiera conocer a detalle los nombres y domicilios de todos los que en dicha región ejercen alguna industria, comercio, profesión o cargo oficial. Contiene, además, todas las vías de comunicación, carreteras, telégrafos, teléfonos, ferrocarriles de coches y automóviles, balnearios, aguas minerales medicinales y cuantos datos geográficos, históricos y estadísticos son de interés general.

Arancales de Aduanas, tratados de comercio, medidas, pesas y monedas y tarifas postales y telegráficas.

Per a comprar bosses, capses amb gust i economia, visitin
l'antiga fàbrica de capses carrer S. Pau, núm. 38

de lloguer, des de 8 fins a 15 pts. al mes, carrer Bruc, 78, etlo. primera